

Aldus Boek Compagnie

Eenmalige Nederlandse editie:
de bekroonde Malaparte-thriller
van het Italiaanse bestsellerduo

MONALDI
& **SORTI**

MALAPARTE

**EEN
DOOD
ZOALS
IK**

LITERAIRE THRILLER

Rita Monaldi en Francesco Sorti verrichten al decennialang diepgravend onderzoek in archieven en bibliotheken, en verwerken hun bevindingen in spannende romans waarin Europese politieke intriges tot leven komen. In elk boek onthult het Italiaanse bestsellerduo historische feiten die de geschiedenis van Europa van een niet eerder geziene kant belichten.

De succesvolle thrillerreeks met in de hoofdrol Atto Melani, diplomaat en spion van de Zonnekoning, is in tientallen landen in vertaalde edities uitgegeven.

Tevens verscheen een serie bestaande uit drie schelmenromans rondom het kleurrijke personage Salai, de geadopteerde zoon en assistent van Leonardo da Vinci.

Tussen 2021 en 2024 verscheen bovendien de trilogie *Dante di Shakespeare*, waarin de *Divina Commedia* in scène wordt gezet met de woorden van de Engelse bard en die, zoals van Monaldi & Sorti verwacht mag worden, een meeslepende plot en sensationele onthullingen biedt die tweemaal in de Londense krant *The Times* zijn beland.

Over Dante di Shakespeare:

'Realiteit, plausibiliteit, fantasie, poëzie, verzen en filosofie worden vervlochten tot een verhaal, waarin de auteurs zich voorstellen dat de enige die Dante kan evenaren, William Shakespeare is, die dichtte over het leven van Dante, welke zijn opwachting maakte in de *Commedia*.'

— *Corriere della Sera*

Over Curzio Malaparte:

'Hij was een dandy, een avonturier, een soldaat, een oorlogsheld, een schrijver, een intellectueel. Hij wist de toekomst van Europa, het heden waarin we nu leven, haarfijn te voorspellen in zijn boeken.'

— *Monaldi & Sorti in de Volkskrant*

Over Pamela Reynolds (belangrijk personage in *Malaparte. Een Dood Zoals Ik*):

De moord op Pamela Reynolds is waargebeurd. Het betreft een echte cold case, die Monaldi & Sorti na het verschijnen van hun roman zijn blijven navorsen, door onder andere het verzoek in te dienen om de stoffelijke resten van de jonge dichteres op te graven ten behoeve van sporenonderzoek. Over hun speurwerk teneinde de ware toedracht van de moord op te helderen, zijn in Italië verschillende artikelen verschenen in *La Repubblica*, *Corriere della Serra*, en de auteurs lichtten hun verhaal toe in een tv-programma over onopgehelderde moorden.

MONALDI & SORTI

MALAPARTE

EEN DOOD ZOALS IK

Nadat de boeken van het Italiaanse bestsellerduo 15 jaar geleden niet langer in Nederland verschenen – terwijl Monaldi & Sorti in eigen land wél nieuwe, uitstekend besproken romans bleven publiceren –, is uitgeverij Aldus Boek Compagnie de bijzondere eer gegund om een speciale, eenmalige Nederlandse editie te mogen lanceren van hun succesvolle literaire thriller over de Italiaanse schrijver Curzio Malaparte, gesitueerd op het eiland Capri aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog.

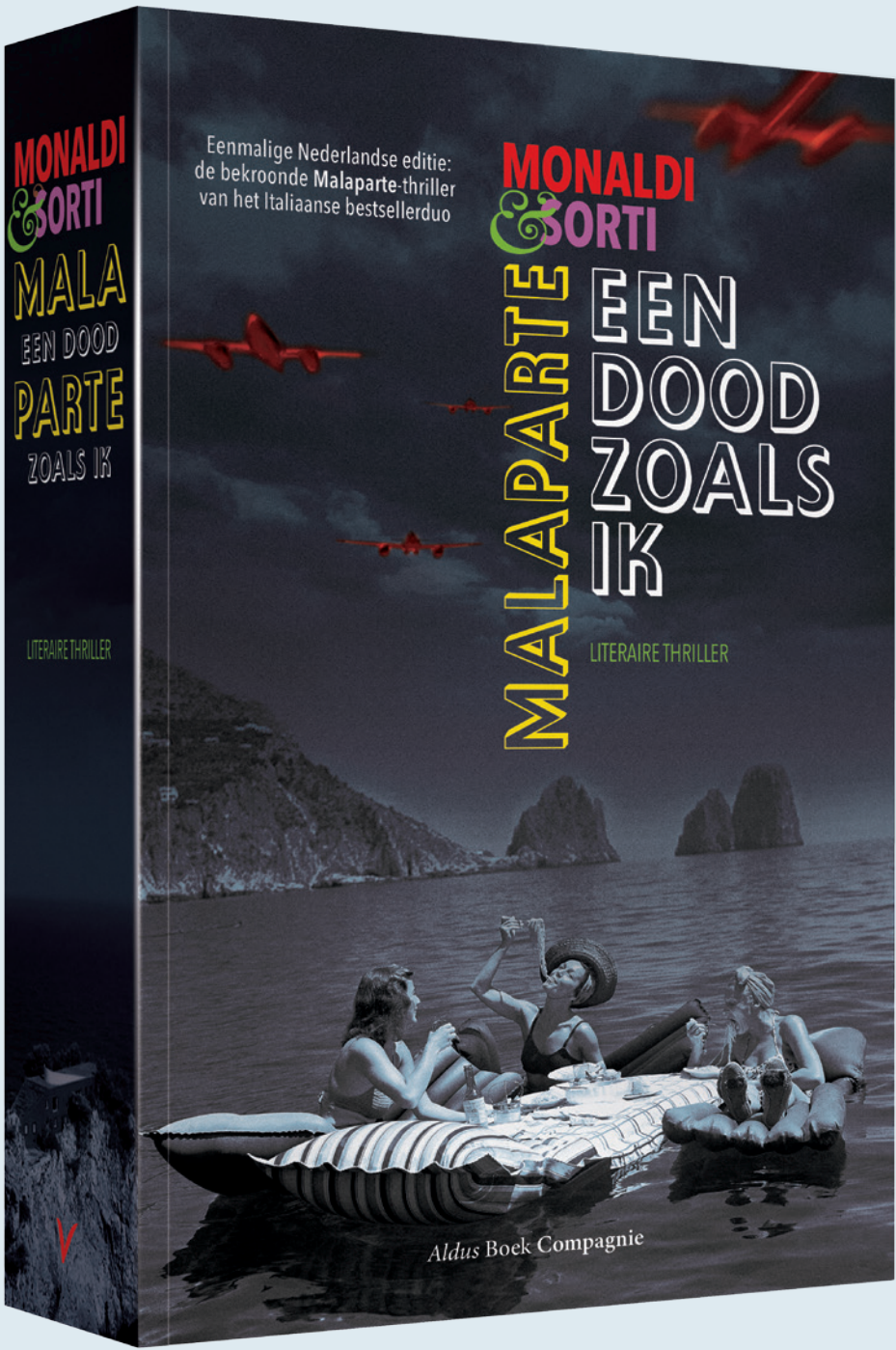
Zoals bekend, vermengen Monaldi & Sorti feiten en fictie, is er in elk van hun romans een sensationele historische onthulling die alle grote nieuwsmedia haalt, en staat hun scherpzinnige literaire stijl garant voor uren leesplezier en is het onderwerp van hun boeken niet zelden voer voor pittige discussies.

Het eiland Capri, augustus 1939. Italië is in de greep van het fascisme, de Tweede Wereldoorlog staat op het punt uit te breken. Tijdens een schitterend feest onder de sterrenhemel, waar aristocraten, nazi-officieren en Amerikaanse miljonairs elkaar ontmoeten, wordt de schrijver, vrouwenversierder en fascistische Curzio Malaparte (1898-1957) – op dat moment een internationale bekendheid – aangesproken door de geheime politie van Mussolini: hij wordt beschuldigd van de moord op een jong Engels meisje, een dichteres, die een paar jaar eerder op mysterieuze wijze van een klif is gevallen.

Wie probeert Malaparte erin te luizen? Zou het de SS-officier kunnen zijn met zijn onafscheidelijke bloedorstige dobermann? En wat heeft het vreselijke (en ware) geheim uit het verleden van Adolf Hitler te maken met het complot tegen hem?

Deze Nederlandse vertaling is een eenmalige speciale editie. De uitgever doet een eenmalige donatie aan War Child. De auteurs ontvangen geen honorarium.

- voorpublicatie
- verschijnt wereldwijd
- veel aandacht in dagbladen en tijdschriften
- winacties en leesexemplaren
- onlinecampagne met dedicated Facebook- en Instagrampagina's
- recensie-exemplaren en POS-materiaal op aanvraag

‘Een formidabel staaltje schrijverschap – een bijzonder moeilijke exercitie, die Monaldi & Sorti hebben doen slagen. Een grootse viering van de schoonheid van het verhaal.’

— *Walter Veltroni, Italiaans cultureel boegbeeld en thrillerauteur; oud-minister van Cultuur en vicepremier*

Omslagfoto voorzijde Hamilton Wright / Associated Press. De foto van drie dames die genieten van een drijvende lunch in zee op het eiland Capri, voor de kust van Napels, werd gemaakt op de historische datum 1 september 1939, de dag waarop nazi-Duitsland Polen binnenviel en de Tweede Wereldoorlog uitbrak.

Monaldi & Sorti | *Malaparte. Een Dood Zoals Ik* | oorspronkelijke titel *Malaparte. Morte Come Me*
vertaald door Fred Baggen | paperback met flappen | fotokatern | eBook | 13,5 × 21,5 cm | ca. 500 pagina's
€ 24,99 | boekenlegger | NUR 305 | ISBN 978 94 92819 39 0 | 13 mei 2026

ISBN
978 94 92819 39 0
barcode will follow

Agnitie

‘EN DAAR ZAL HIJ VAST IN SLAGEN, om gearresteerd te worden.’

Dit was een nieuwe stem, maar een die ik kende. De stem van een militair, een Duitse militair die Engels spreekt. Een Duitse militair die boekenengels spreekt, hardnekkig liefdeloos geleerd in saaie privélessen.

Het was een majoor van de ss, in uniform, opgepoetst, het gezicht bedekt door een laag zweet vanwege de te zware, strakke kleding, de laarzen vers uitgewreven; hij leek op een uit een ijsemmertje gehaalde fles Riesling.

Even keken we elkaar aan, en geen van ons tweeën toonde verbazing. Er bestaan herinneringen die je bijblijven als kogels, dierbare oude kogels in je schedel.

Mijn soldaat loopt langzaam verder, met de ene hand houdt hij zijn wit-rode ingewanden vast die uit zijn buik stulpen. Met de andere hand houdt hij het geweer vast en vuurt een, twee, drie keer. Zijn gezicht oogt geel, donker en paars, zijn ogen zijn leeg, blind, de ogen van een dode. Ze treffen hem in zijn schouder en in zijn dij, toch blijft hij doorlopen, verder en verder, met de geduchte kracht die alleen doden hebben.

‘U hebt gelijk,’ repliceerde ik. ‘Ik zal er zonder meer in slagen. In de gevangenis belanden gaat me natuurlijk af. En wel zoals het ieder ander die ik ken natuurlijk afgaat om zich als lafaard te gedragen. Geheel natuurlijk.’

Het gegons rondom nam toe, zwol aan en golfde verder. Er waren nog meer gasten op onze tafel afgekomen, om beter te

luisteren. Het orkest buiten bleef Cole Porter spelen. Ik ben dol op Cole Porter, in sommige situaties is zijn muziek onvervangbaar. Als een liedje van Cole Porter goed gespeeld wordt, is het als een roze wolk. Dat is de manier om uit te vinden of een orkest goed speelt: de muziek van Cole Porter moet op een roze wolk lijken.

‘Waarde vriend Malaparte overdrijft altijd. En hij vergeet de gastvrijheid tegenover de vrienden van Italië.’

Een nieuwkomer had zich ermee bemoeid. Het was Filippo Anfuso, hoofd van het kabinet van de minister van Buitenlandse Zaken. Hij was de vertrouwensman van Galeazzo Ciano, Mussolini’s schoonzoon.

Ook Anfuso was een vaste verschijning op Capri. Hij kuste de hand van Mona Williams, die verveeld de woordenwisseling tussen de ss-officier en mij volgde. Buiten was het orkest begonnen aan een swing.

‘Herr Sturmbannführer,’ zei Anfuso, ‘ik wil graag memoreren dat wij vorig jaar op dit eiland maarschalk Göring te gast hebben gehad... Derhalve onze uitstekende banden met het Duitse volk...’

Gelach.

‘Zo is het genoeg!’ siste de naziofficier, hij draaide zich op zijn hakken om en dwars door de menigte om onze tafel begaf hij zich naar de uitgang. Mona Williams stond op om hem te sussen, ze liep achter hem aan zoals iedere brave gastvrouw zou doen, maar zonder veel haast.

In het vertrek daalde een stilte neer. Alleen Noël Coward was te horen, nog altijd dollend aan de piano met zijn meisjes, die alle dicht eromheen stonden, droomden van Broadway en hun heupen lieten golven op het ritme van de muziek.

*Why kick up your legs
When draining the dregs
Of sorrow's bitter cup?
Because you have read
Some idiot has said,
'The curtain must stay up'*

'Wat zei die Duitse officier? Waarom is hij weggegaan?' vroeg Babsie Hutton.

'Hij is beledigd omdat ik even in de lach schoot bij de naam van maarschalk Göring,' antwoordde ik quasi deemoedig.

Als bij toverslag ging de groep gasten die zich dicht om ons heen had gevormd uiteen. Sirignano, Chantecler en Rospigliosi waren echter, zij het verstoord, op hun plaats gebleven. Anfuso spoedde zich naar mij, nam me bij de arm en trok me mee de tuin in.

'Wil je nu eens een keer ophouden, Malaparte? Vanavond ben je echt uit op narigheid.'

'Je weet dat ik narigheid nodig heb, een schrijver moet altijd narigheid hebben. Wat schrijft hij anders?'

'Doe niet zo idioot. Weet je wie die officier is?'

'Zeg jij het maar.'

'Het is een ss-officier van Himmler. In Duitsland hebben ze al een hekel aan je sinds je *Techniek van de staatsgreep* hebt geschreven, want je hebt Hitler voor gek gezet. Je hebt gezien dat hier vanavond de prins van Hessen is. Wil je dat de Führer Mussolini vraagt om je in ballingschap te sturen?'

'Ze hebben me al ballingschap gegeven. Ze hebben me voor een aardig tijdje op Lipari vastgezet.'

'En dat zullen ze weer doen, als je niet uitkijkt. Maar ditmaal laten ze je niet in Italië: ze sturen je naar onze kolonies in Libië, bij de bedoeïenen.

Hij mocht me, Filippo Anfuso. Ook de prins van Sirignano mocht me. Heel wat mensen mochten me op Capri. Het mooie aan een plek als Capri (en er zijn er maar weinig van op de wereld) is dat je er zo wel bevindt dat je bevriend raakt met een hoop mensen die je elders in een oog zouden spugen. Dat meen ik serieus.

'Malaparte, luister naar me alsjeblieft. Je tijdschrift, *Prospettive*, is een geweldig tijdschrift. Een van de beste die ik heb gelezen. Je hebt een hoop geld verdiend door de bestellingen die Ciano je bezorgd heeft. Veertigduizend exemplaren in één klap, voor het nummer over de burgeroorlog in Spanje. Fantastisch toch? Maar je moet de zaak niet overdrijven. Je bent niet onkwetsbaar. Ciano heeft je een keer uit de puree geholpen. De volgende keer krijgt hij dat misschien niet voor elkaar.'

'Hou op, Anfuso. Ik weet hoe ik me moet gedragen.'

'Nee, dat weet je niet. Met die ss-majoor heb je het al eens, een paar jaar geleden, aan de stok gehad. Waar of niet?'

'Ik zie dat jij ook zo je spionnen hebt.'

'Praat geen onzin. We zitten op een eiland van tien vierkante kilometer. Als jij in je huis op Capo Massullo moet niezen, zeggen ze van de andere kant van het eiland *Salute*.'

Anfuso omknelde stevig mijn arm, terwijl hij me recht in de ogen keek. Toen, seconden later, liet hij los.

'Malaparte, ik ken jou. Maar velen willen je niet kennen. Ze verafschuwen je alleen maar. Vergeet dat nooit.'

Anfuso draaide zich abrupt om en keerde terug naar het feest. Prinses Mafalda van Savoye en de prins van Hessen waren naderbij gekomen. Anfuso wilde de twee hoogheden zijn hulde betuigen. De prins van Hessen geeuwde, en terecht, want zijn voorouders waren al vier eeuwen prinsen van den bloede, terwijl de vrouw des huizes een stalknecht uit Kentucky was. Alle gasten vroegen zich af wat Hitler de komende dagen, de

komende weken zou gaan doen. Soms zagen ze de prins uit het vertrek van de Führer komen, naar verluidt om zes uur in de ochtend. De geeuw veranderde pas in een glimlach toen zijn vriend Eddie von Bismarck eraan kwam, de zogenaamde minnaar van Mona, die bang was voor nazi's, maar niet voor zijn vriend Phli.

Het was donker. De zee, daar beneden, op het strand, waar Babsie Hutton aan wal was gegaan, wierp tentakels van schuim, van brak water, van zwart zilt slijm op de rotsen. Het was een zwarte zee, het leek op motorbenzine, olie, zwart schoensmeer. Het deed me denken aan de olie van de Amerikanen, aan de olie die Matteotti's dood was geworden, maar ik verdreef die gedachte, ontkende die. Ik keek in de verte. Het lichtende silhouet van de *Warrior*, die teruggevaren was op zee, was klein geworden.

Hoe meer ik die gedachte verdreef, hoe meer ze terugkwam.

Op de achterbank van de auto slaan twee mannen Matteotti in elkaar. Zijn gezicht zit onder het bloed, maar hij houdt stand, schreeuwt, trapt van zich af. De auto slipt, zigzagt. Houd hem tegen, verdomme! Een flits van staal, een mes dat uit een zak opduikt en in Matteotti's buik verdwijnt, tussen zijn zwarte colbert en zijn das. Alles wordt rustig, de auto gaat weer de rijweg op. De lucht in de wagen is warm en zacht, maar er zit iets hards in, een kille doodskern.

Zo is het genoeg, dacht ik.

Met een kreet riep ik Filippo Anfuso, voordat hij door de menigte gasten werd opgeslokt: 'Ze zeggen dat er oorlog komt, in september, dat Hitler Polen gaat binnenvallen. Is dat zo?'

Anfuso draaide zich even om, alvorens te verdwijnen: 'Nee, dat is niet zo. Er komt helemaal geen oorlog.'

Ik keek Anfuso na en ontwaarde in het gedrang een edel, treurig vrouwengezicht, het gezicht van Mafalda van Savoye. De prinses liep gearmd met haar man, de prins van Hessen, bijgenaamd Phli, en keek naar de zee. Mafalda zag me in het donker, en glimlachte. Het was een mooie, strenge glimlach, vol treurnis en menselijkheid. Ze wist nog niet, kon niet weten dat haar maar een paar jaar resteerden om te leven, want de oorlog zou komen en de Duitsers zouden haar laten sterven in een concentratiekamp, in Buchenwald, alleen en door iedereen vergeten, zelfs door haar vader, de koning van Italië, en haar kinderen zou ze nooit meer terugzien. Ze kon niet bedenken dat ze in Buchenwald zou sterven, uitgerekend zij, die zich een Duitse prinses voelde, van Duitsland hield en en die in gedachten trouw aan Hitler had gezworen.

Ik bleef een paar minuten in de tuin luisteren naar het geluid van de zee. De zee was zwart en loeide, mekkerde, jammerde. Dat is geen goed teken, zei ik bij mezelf; als de zee zo jammert is dat geen goed teken. Ik moet naar huis, bedacht ik, Febo wacht, ook hij zal horen hoe de zee jammert. Het is geen goed teken, Febo hoort dat soort dingen meteen.

Intussen had Mona, misschien om de aandacht af te leiden van mijn woordenstrijd met de Sturmbannführer, die bij de gasten ongetwijfeld van mond tot mond ging, opdracht gegeven om van start te gaan met het vuurwerk. Een groene, fosforescerende roos ging met een fluwelen geritsel boven ons hoofd open, gevolgd door een knal. Er volgden talloze salvo's, vergezeld van enorme rode, blauwe, groene orchideeën in een regen van witte, gele en paarse gruisdeeltjes boven het park van il Fortino. Gelukkig, dacht ik; door de knallen en flitsen kon niemand horen hoe de zee jammerde, en ongerust worden. Dat gejammer bracht ongeluk, dat zou iedereen merken.

Het bracht oude herinneringen, vol dood.

Aldus Boek Compagnie

Andantestraat 33 • 1312 TR Almere • TELEFOON 06 - 20 967 967

E-MAIL info@aldusboekcompagnie.nl • INTERNET www.aldusboekcompagnie.nl

Aldus Boek Compagnie
is een uitgeverij voor
fictie en non-fictie

